

nale- og tidkrævende end diktat til en protokolfører.

Til stk. 2. På foranledning af retsplejerådet har der siden 1963 været foretaget forsøg med fonetisk optagelse af bevisførelsen i landsretterne og enkelte underretter. På grundlag af de indvundne erfaringer meddelte rådet i december 1968 justitsministeriet, at det for underretternes vedkommende ikke kunne tilrådes at gå over til at anvende denne form for fiksering af bevisførelsen, og at det for landsretternes vedkommende ikke var muligt at drage nogen konklusion med hensyn til, om man burde gå over til at anvende denne bevisoptagelsesform. Rådet henstillede samtidig, at landsretternes forsøg med anvendelse af fonetisk optagelse blev fortsat. Den foreslåede bestemmelse i stk. 2 giver justitsministeren hjemmel til at fastsætte regler om fonetisk optagelse af bevisførelse og andre retsforhandlinger, såfremt der skulle opstå behov for en regulering af den form for gengivelse af retsforhandlingerne.

Til nr. 3.

Efter den gældende bestemmelse i § 37, 1. pkt., skal retsbogen ved hvert retsmødes afslutning underskrives af rettens formand og de personer, der har fungeret som protokolfører eller retsvidner. Denne bestemmelse vil ikke kunne overholdes, når tilførslerne sker ved anvendelse af diktafon, jfr. bemærkningerne til forslaget nr. 2, og bestemmelsen foreslås derfor ophævet. I stedet vil der i den bekendtgørelse, som skal udstedes i medfør af § 33, blive medtaget regler om underskrift af retsbøger.

Bestemmelsen i § 37, 2. pkt., om retsbogens beviskraft må anses for overflødig og er derfor udeladt.

Til nr. 4.

Reglerne om disciplinærforfølgning mod tjenestemænd findes i §§ 20—24 i lov nr. 291 af 18. juni 1969 om tjenestemænd i staten, folkeskolen og folkekirken.

Efter retsplejelovens § 110, nr. 2, henlægges under rigspolicehøved disciplinære sager angående politikorpsset (polititjenestemænd i lønramme 1—21) og politiets kontorpersonale. Sager, der skønnes at burde medføre afskedigelse, forflyttelse eller degradation, afgøres dog af justitsministeren. Mindre, disciplinære forseelser kan afgøres af politimesteren (politidirektøren) med advarsel, irettesættelse eller bøde på 25 kr. eller derunder.

Strukturudvalget vedrørende politiet har i en indstilling til justitsministeriet foreslået, at bestemmelsen i retsplejelovens § 110, nr. 2, ophæves og erstattes af en videregående bemyndigelse fra justitsministeren til rigspolicehøved til at træffe afgørelse i disciplinærsager.

Justitsministeriet kan tiltræde strukturudvalgets forslag.

Samtidig med, at § 110, nr. 2, ophæves, vil justitsministeriet med hjemmel i tjenestemandsløven bemyndige rigspolicehøved til at afgøre alle disciplinærsager vedrørende politiets kontorpersonale og polititjenestemænd, bortset fra sager, der skønnes at burde medføre afskedigelse, sager vedrørende sysselmænd på Færøerne og sager vedrørende tjenestemænd i stillinger, som forudsættes besat af personer med juridisk embedseksamen eller anden højere uddannelse. Mindre disciplinære forseelser skal dog som hidtil kunne afgøres af politimesteren (politidirektøren) med advarsel eller irettesættelse i tilfælde, hvor der ikke har været afholdt tjenstligt forhør.

Personaleorganisationernes ret til at deltage i behandlingen af disciplinærsager vil samtidig blive udvidet i forhold til tjenestemandsløvens regler, således at organisationerne får lejlighed til at udtale sig inden afgørelse træffes og underrettes om den trufne afgørelse, medmindre der er tale om en sag, der afgøres uden tjenstligt forhør af politimesteren (politidirektøren) med advarsel eller irettesættelse.

Til nr. 5.

Bestemmelserne svarer til punkterne 1—16, 24 og 25 i strukturudvalgets forslag, jfr. bilag 1. Enkelte af bestemmelserne i udvalgets forslag, jfr. således bl. a. punkterne 5—7, 10, stk. 2, og 13, stk. 2, er dog ikke medtaget i lovforslaget. Disse bestemmelser vil i stedet blive medtaget i den bekendtgørelse, der vil blive udstedt i medfør af § 115 a, stk. 7.

Til nr. 6 og 7.

Bestemmelserne svarer til udlægsudvalgets udkast § 1, nr. 1.

Til nr. 8 og 9.

Ændringerne er en følge af lov nr. 213 af 8. juni 1966 om translatorer og tolke. Efter denne lovs § 5 må kun personer, der har beskikkelse som translator og tolk, benytte betegnelsen „translator“.

Til nr. 10—15.

Bestemmelserne svarer til udlægsudvalgets udkast § 1, nr. 2, 3, 18—20 og 4.

Til nr. 16.

Udlægsudvalgets udkast § 1, nr. 5—9.

Lovforslagets §§ 478—489 svarer til betænkningens udkastets §§ 478—489. Lovforslagets § 490 er ny. Lovforslagets §§ 491—503 svarer til betænkningens udkastets §§ 490—502. Betænkningens udkastets § 503 om sognefogeder er ikke medtaget i lovforslaget, jfr.